

Svar (28/3 01)

By- og boligministeren (Lotte Bundsgaard): Jeg kan oplyse, at mit ministerium i midten af 1990'erne igangsatte de første projekter om mikroorganismer – og herunder skimmelsvampe – i indeklimaet. I visse bygninger, der havde haft længerevarende og massive vandskader, kunne konstateres stofskifteprodukter og potentielt allergifremkaldende partikler fra skimmelsvampe i indeklimaet. Det drejede sig om de såkaldte mykotoksiner og skimmelsvampesporer, som kan være sundhedsskadelige.

For at afdække problemets omfang var der behov for forskning, der både så på det sundhedsmæssige, det mikrobiologiske og det byggetekniske.

Behovet for den nødvendige og tilstrækkelige forskning om skimmelsvampevækst i bygninger blev i 1997 vurderet og beskrevet i en rammeplan af en tværfaglig gruppe af forskere inden for ovennævnte områder.

I 1998 blev det foreslåede 4-årige forskningsprogram »Forebyggelse og bekæmpelse af skimmelsvampevækst i bygninger« sat igang uden begrænsninger i forhold til forskningsteamets ønsker. Målet med denne forskningsindsats er at kunne give en mere fyldestgørende rådgivning til sundheds- og byggesektoren, så man opnår sikrere og billigere løsninger ved renovering af de vandskadede bygninger og ved nybyggeri.

Hvis den tværfaglige gruppe af forskere efter afslutningen af det nuværende forskningsprogram om ca. 1 år vurderer, at der stadig ikke kan gives en samfundsmæssig optimal og fyldestgørende rådgivning til sundheds- og byggesektoren, så man opnår sikre løsninger ved renovering af de vandskadede bygninger og ved nybyggeriet, vil der foreligge en ny situation.

Da massiv skimmelsvampevækst i bygninger kan være et alvorligt indeklimaproblem, og da antallet af angrebne bygninger på det nuværende videngrundlag ikke er af begrænset antal, er det et samfundsproblem, som jeg tager alvorligt.

Jeg vil derfor arbejde for, at der fortsat kan findes forskningsmidler, hvis det i gangværende program ikke giver den nødvendige og tilstrækkelige viden.

Spm. nr. S 2188

Til udenrigsministeren (21/3 01) af:

Flemming Kofod-Svendsen (KRF):

»Hvilke tiltag agter udenrigsministeren at iværksætte for at indiske myndigheders anvendelse af tortur bringes til ophør, og de ansvarlige personer stilles for en domstol?«

Begrundelse

Forskellige menneskerettighedsorganisationer dokumenterer anvendelsen af tortur i Indien. Spørgsmålet tager sit udgangspunkt i en rapport om menneskerettighedsforholdene i Punjab, Nordindien, som er udarbejdet af organisationen Danske Læger for Menneskerettigheder.

Svar (2/4 01)

Udenrigsministeren (Mogens Lykketoft):

Trods Indiens demokratiske styreform, grundlovssikring af menneskerettighederne og trods en åben presse medfører landets omfattende sociale, kulturelle og økonomiske forskelle, at der finder menneskerettighedskrænkelser sted. Krænkelserne rammer i særlig grad den i forvejen svage del af befolkningen, herunder de kasteløse, og finder især sted i de uroplagede nordøstlige delstater og i Kashmir. Den nationale menneskerettighedskommission samt en kommission vedrørende minoriteter medvirker sammen med delstaternes menneskerettighedskommissioner og en række NGO'er til at øge opmærksomheden om de krænkelser, der finder sted, og til forbedringer på en række områder.

Danmark arbejder aktivt på flere niveauer for at forbedre forholdene i Indien. Vi fremfører regelmæssigt behovet for at respektere menneskerettighederne over for de indiske myndigheder, og respekt for menneskerettighederne indgår som et aspekt af bistandsarbejdet.

I september 1999 afholdtes i New Delhi et internationalt symposium mod tortur. Symposiumet var arrangeret af det i København baserede Internationale Rehabiliteringsråd for Torturofre, IRCT, i samarbejde med The Indian Law Institute og The Indian Medical Association. Symposiumet var det første, hvor juridiske og lægelige professionelle mødtes for at diskutere emnet. Det var samtidig første gang Indien stod som vært for et internationalt symposium om tortur.